

Evolutionsteorien – en videnskabelig fejltagelse

Af Søren Harslund

I populærvidenskabelige artikler og ditto udsendelser i radio og tv om evolutionsteorien fremstilles kritik af teorien ofte som religiøst betinget, og selv mere seriøse værker fremstiller ofte kritikken af teorien som primært en kirkelig (teologisk) kritik.

Sandheden er dog, at teorien lige siden dens fremkomst i 1859 i form af Charles Darwins epokegørende værk om arternes oprindelse har været genstand for en rent faglig kritik. For at belyse dette bringes her et mindre, men repræsentativt udpluk af denne faglige debat i tiden efter Darwin.¹

De fleste af de omtalte fagfolk, både tilhængere og modstandere af teorien, er i dag glemt uden for fagkredse, selv om de har ydet væsentlige bidrag til belysning af de mange problemer omkring den teori, Darwin selv kaldte “teorien om nedstamning med modifikation”.

Dobzhanskys teorem

»Alle biologer vil kunne tilslutte sig den russisk-amerikanske genetiker [Theodosius] Dobzhanskys sentens: Intet i biologi giver mening undtagen i lyset af evolution,« skrev præsidenten for det danske Videnskabernes Selskab, professor i marinbiologi Tom Fenchel, i en kommentar i Kristeligt Dagblad den 28. oktober 2005, og den 9. november s.å. udtalte han følgende om evolutionsteorien i en samtale med lektor, cand.theol. Jakob Wolf i bladet: »Desuden er det jo en teori, der er efterprøvet på kryds og på tværs.« Underforstået: så godt som bevist. Ofte støder man blandt evolutionister også på påstanden om, at teorien understøttes af “et overvældende bevismateriale”.

Det er at tage munden for fuld: Alle biologer verden over er bestemt ikke enige i Dobzhanskys udsagn og i evolutionsteoriens holdbarhed. Det samme gælder forskere inden for andre naturvidenskabelige discipliner.² Teorien er ganske vist “efterprøvet på kryds og på tværs”, men resultaterne er bestemt ikke

så overbevisende, som dens tilhængere giver udtryk for, lige som det “overvældende bevismateriale” smuldrer ved nærmere undersøgelse. Desuden forplumres debatten om teorien af, at evolutionisterne som regel ikke skelner mellem almindelig variation inden for arterne og ændring af arter til andre arter (livsformer) ved naturlig selektion blandt tilfældige mutanter. Det er den sidste påstand, der er kontroversiel.

Teori og virkelighed

Dykker man ned i den videnskabelige litteratur på området, viser det sig, at der snarere, ligesom hos Darwin, er tale om mere eller mindre vidtløftige spekulationer om livets opståen og udvikling (diversitet) end om en teori, der i alt væsentligt bekræftes af de empiriske data, og at mange evolutionister godt er klar over problemet med at få teorien til at passe med virkeligheden.³

F.eks. skrev Dobzhansky: »Der er ingen tvivl om, at hvad angår både de historiske og årsagsmæssige aspekter er udviklingsprocessen langt fra fuldstændig kendt ... De årsager, som har ført til udviklingen af arten menneske, kan kun skimtes svagt.« Ikke desto mindre skrev han et par sider før i samme værk: »At evolutionen er et historisk faktum, blev bevist ud over enhver rimelig tvivl allerede i de sidste årtier af det nittende århundrede.« Bevist? Her modsiger Dobzhansky tydeligvis sig selv! Og i øvrigt opererer man inden for naturvidenskaberne ikke med beviser, men med sandsynligheder.

Et andet sted skrev han: »Når vi samler så mange individer, vi kan, fra en given tid, bemærker vi straks, at den iagttagne variation ikke danner nogen form for sammenhængende fordeling. I stedet finder man en mængde særegne, adskilte fordelinger. Den levende verden består ikke i ét enkelt system, hvor alle livsformer er forbundet ved en ubrudt række af mellemformer [jf. Darwins teori om fælles afstamning og hans tegning af “livets mægtige træ” i Arternes oprindelse], men af et system der består af mere eller mindre tydeligt adskilte systemer; mellemformer mangler eller er i det mindste meget sjældne.«

En anden fremtrædende evolutionist, George Gaylord Simpson, skrev om fossilerne i sedimentbjergarterne: »Det er stadig sandt, som enhver palæontolog ved, at de fleste nye arter, slægter og familier og næsten alle nye kategorier, der ligger over familieplanet, viser sig pludseligt, uden kendte overgangsformer som gradvis og i ubrudt række går forud for dem.«

En tredje fremtrædende evolutionist, palæontologen Alfred S. Romer, skrev: »Dyrenes udvikling gennem hurtigt på hinanden følgende forandringer kan være forårsaget af en typisk neodarwinistisk proces med en ophobning og tilpasning af talrige små mutationer, men en ophobning der har fundet sted usædvanlig hurtigt. Uheldigvis er der i almindelighed få vidnesbyrd om dette i jordlagene, for udviklingens mellemformer til belysning af dette fænomen er yderst sjældne. Der mangler 'led', netop hvor vi mest brændende ønsker dem, og det er alt for sandsynligt, at mange 'led' fortsat vil mangle.«

Problemer med mutationer

Netop mutationer er et centralt element i den moderne udgave af evolutionsteorien, og ifølge Dobzhansky »frembringer mutationer ændringer i generne og varianter af genstrukturen; disse udgør evolutionens råmateriale.« Men en af mutationsforskningens pionerer, genetiker H. J. Muller, konstaterede: »De fleste mutationer er skadelige. Faktisk er gode mutationer så sjældne, at vi kan betragte alle mutationer som dårlige.«⁴

Dobzhansky indrømmede da også: »De fleste mutationer, både de, der indtræffer i laboratorierne, og de, der ophobes i naturlige populationer, er skyld i nedsat levedygtighed, arvelige sygdomme og misfoster. Sådanne forandringer skulle man ikke tro kunne tjene som byggesten for udviklingen.«

At hans tvivl var berettiget, fremgår for eksempel af de beregninger over sandsynligheden for, at gunstige mutationer bevares i såvel en stor som en lille genpulje, den tidligere professor i biofysik og molekylærbiologi ved Massachusetts teknologiske institut dr. Lee Spetner foretog i 1997, beregninger som en gang for alle burde have overbevist evolutionisterne om, at den mutationsbaserede evolutionsteori ikke holder i virkelighedens verden. Overlevelseshancerne for individer med sådanne mutationer er ganske enkelt så små, at de næppe kommer til at præge endelige dominere en genpulje.

Darwin og hans samtidige meningsfæller kendte intet til de biologiske faktorer, som er bestemmende for arvelighed (arvelighedslovene, først formuleret af Gregor Johann Mendel i 1865), herunder den genetiske kode som i form af DNA-molekylerne er unik for alle biologiske organismer og de arter, de tilhører,

men satte i deres argumentation for udviklingsteorien deres lid til den senere opgivne antagelse, at individers tilegnede egenskaber (brug og ikke-brug af forskellige organer og anatomiske strukturer) går i arv.⁵

Hvad viser palæontologien

En af evolutionsdebattens pionerer og Darwins samtidige, Thomas Henry Huxley (1825-95), skrev, at »det primære og direkte bevis for udviklingslæren kan kun skaffes fra palæontologien ... hvis der har fundet en udvikling [evolution] sted, vil dens spor være efterladt der, hvis den ikke har fundet sted, vil dens gendrivelse være at finde der.«⁶

Men blandt andre den amerikanske biolog Frank Marsh, ophavsmanden til teorien om grundtyper, fastslog: »Der findes intet sted på Jorden, hvor man kan tage hen og se mere end nogle få tusinde fod lagdelte bjergarter, målt lodret. Og ingen af disse steder kan man se noget dyrs eller nogen plantes udviklingshistorie.« Og: »Hele det fylogenetiske træ er ren spekulation ... de eneste dele, som eksisterer, er de mindste grene. Hovedstammen og de store grene er ren spekulation.«⁷

En anden evolutionskritisk geolog, L. Merson Davies, gjorde som andre forskere op med teoriens centrale hypotese om en gradvis udvikling af nye arter gennem umådeligt lange geologiske tidsperioder. Davies skrev om fossilmaterialet: »De geologiske kendsgerninger er i fuldkommen modsætning til den [udviklingslæren]. For alle de store dyregrupper og alle de mest højt specialiserede typer dukker op pludseligt og fra første færd i fuld effektivitet [jf. "den kambriske eksplosion"], og der findes ingen forbindelsesled mellem rækker, klasser eller selv ordener. Med andre ord, forbindelsesleddene mangler fuldstændigt, netop på det sted i den darwinistiske teori, hvor de skulle være mest talrige ... De nye strukturer, som så ofte dukker op, viser forvirrende gensidige forhold mellem forskellige dele, som ville være ubrugelige inden fuldførelsen. Selve den naturlige udvælgelse ville have elimineret mellemliggende former i stedet for at bevare dem.«

Allerede Darwins samtidige og en af palæontologiens pionerer, professor Louis Agassiz (1807-73), afviste også teorien: »Som palæontolog har jeg fra første færd taget afstand fra denne nye teori om omdannelse af arter, som nu i så vid udstrækning godkendes i den videnskabelige verden. I virkeligheden modsiger dens læresætninger, hvad de animale former, der ligger begravet i Jordens klippelag, fortæller os om deres fremtræden og arvefølge på Jordens overflade. Teorien er en videnskabelig fejltagelse ... Der kendes ikke ét faktum inden for videnskaben, der går i retning af at vise, at noget væsen i den na-

turlige gendannelses- og forøgelsesproces nogensinde har afvejet fra den kurs, der er naturlig for dette væsens art, eller at en eneste art nogensinde er blevet omdannet til en anden.”

Nilssons variationsfelt

Om den fossile flora gjorde professor i botanik ved Lunds universitet, Heribert Nilsson, følgende vigtige observation: »Betragter vi den fossile floras særegne hovedgrupper, er det ganske påfaldende, at de med bestemte intervaller i den geologiske tid fremstår ligesom på én gang, og det straks i alle formernes mangfoldighed, i fuldt flor. Og lige så overraskende er det, at de efter et tidsrum, der ikke blot måles i årmillioner, men i årtimillioner, lige så pludseligt forsvinder igen. Ved deres tilværelses afslutning går de ikke over i former, der er overgangsformer til de hovedtyper, der kendetegner den næste periode. Sådanne udebliver ganske.«

Nilsson definerede begrebet art som “et variationsfelt” og skrev, at »varianter dannes, slettes og opstår på ny i en kalejdoskopisk rækkefølge inden for arten. Men arten forbliver det samme variationsfelt. De forskellige arter vil vedblive at være som cirkler, der ikke brydes. Arterne er konstante.«

Ifølge Nilsson er der altså i den fossile flora ingen af de eksempler på mellemformer mellem forskellige arter, som skulle “bevise” eller i det mindste understøtte evolutionsteorien.⁸

Darwin og overgangsformerne

Darwin (1809-82) skrev i “Arternes oprindelse”: »Dersom arterne nedstammer fra andre arter gennem umærkeligt fine overgange, hvorfor ser vi så ikke overalt utallige overgangsformer? Hvorfor er ikke hele naturen i forvirring, i stedet for at arterne er vel adskilte? Men da der ifølge denne teori må have eksisteret utallige overgangsformer, hvorfor finder vi dem da ikke i umådelige mængder indlejrede i jordskorpen? Selv om geologiske undersøgelser utvivlsomt har lært os mange tidligere leds tilværelse at kende ... så har de dog ikke tilvejebragt de uendelig mange fine gradvise overgange, som teorien fordrer, mellem uddøde og nulevende arter.«

Darwin antog, at denne problematiske mangel på overgangsformer kunne forklares således: »Jeg tror, at svaret hovedsagelig ligger i, at [fossil]materialet er meget mindre fuldstændigt, end man i almindelighed antager.« Altså at nye fossilfund vil løse problemet. Ikke desto mindre skrev han i et senere kapitel: »Men retter vi vor opmærksomhed mod kun en enkelt formation [sedimentbjergart med fossiler], så bliver det meget vanskeligt at forstå, hvorfor vi ikke der finder en trinrække af varianter mellem de beslægtede arter.«

Darwins forventning om, at de kommende års fossiljagt ville bekræfte hans teori om “utallige overgangsformer”, er som bekendt ikke blevet indfriet. De enorme mængder af fossiler, palæontologer overalt i verden nu råder over, omfatter kun ganske få eksempler, som af nogle forskere er blevet betragtet som overgangsformer. Nærmere undersøgelser af uvildige forskere har dog gang på gang fastslået, at fossiler, som i første omgang er blevet udråbt som overgangsformer, med stor sikkerhed kan indpasses i det linnéske klassifikationssystem (taksonomien).⁹

Diskussionen om, hvorvidt nogle fossiler kan betragtes som overgangsformer, vanskeliggøres i øvrigt af, hvilken af de forskellige artsdefinitioner man benytter; der findes ca. 20, om end den der angår formeringsdygtigt afkom sædvanligvis er den mest benyttede blandt biologer.

Darwins “allervigtigste argument”

Da Darwin ikke kunne påvise et eneste eksempel på en overgangsform i det kendte fossilmateriale, og da hans nedstamningsteori ligeledes var rent spekulativ, anså han embryologien for “sit allervigtigste enkeltargument” for forskellige dyreformers og menneskets fælles afstamning. Her støttede han sig primært på skrifter af de to samtidige embryologer Karl Ernst von Baer og Ernst Haeckel og på venen Thomas Huxley’s bog om menneskets plads i naturen (1863).

Her viste det sig imidlertid snart, at der ikke er den lighed i fosterudviklingen hos forskellige arter af hvirveldyr, de nævnte forskere havde postuleret, og som de lagde til grund for deres teorier om fælles afstamning; og værst af alt: Haeckels berømte tegninger af en række fostre af hvirveldyr viste sig at være “et af de værste bedragerier i faget biologis historie”, som det fremgår af en videnskabelig undersøgelse i 1997, hvor Haeckels tegninger blev sammenholdt med fotografier af fostre på samme udviklingstrin.

Allerede nogle af Haeckels samtidige fagfæller protesterede mod disse tegninger og Haeckels misbrug af embryologien, et forhold en af vor tids kendteste evolutionister, den amerikanske biolog Stephen Jay Gould, karakteriserede som “et akademisk sidestykke til mord”. Ikke desto mindre har disse tegninger været gengivet i talrige biologibøger som et af argumenterne for evolutionsteorien.

Naturlig selektion er problematisk som forklaring

Darwins bøger om “Arternes oprindelse” (1859) og “Menneskets afstamning” (1871), der byggede på blandt andre franskmændene G. L. de Buffons, Pierre Louis Moreau de Maupertuis’ og Jean Baptiste de Lamarcks og briterne Thomas Malthus’ og Charles

Lyells værker, er en blanding af videnskabelige observationer (empiriske data) og spekulationer med talrige forudsætninger for hans overvejelser om den formodede "mekanisme" i evolutionen: naturens "udvælgelse" (selektion) af de biologiske organismer som er bedst egnede (tilpasningsdygtige) i kampen for tilværelsen.

Men om denne "mekanisme" skrev den britiske evolutionist Sir James Gray: »Enten må vi antage den naturlige udvælgelse som den eneste forhåndenværende forklaring på udviklingens mekanisme, og så være forberedt på at indrømme, at denne teori indeholder en hel del, der blot er spekulativt, eller inderst inde føle, at den naturlige udvælgelse, der vælger mellem tilfældige mutationer, overlader alt for meget til tilfældet ... Hvis vi betragter den organiske udvikling som et naturens hasardspil, forekommer det lidt mærkeligt, at den har ladet så mange vinde.«

Der er ingen tvivl om, at naturlig selektion er en realitet; problemet er, at evolutionisterne tillægger denne "mekanisme" en urealistisk betydning i biodiversiteten: Syge, skadede og dårligt tilpassede individer går ganske vist ofte til i kampen for tilværelsen, inden de når at sætte afkom i verden, men denne naturlige selektion kan ikke i sig selv frembringe den nye information i genomet (arvemassen), der er nødvendig for de anatomiske og morfologiske ændringer, der skal til for at ændre en art til en helt anden art (grundtype eller livsform), heller ikke i kombination med "gunstige" mutationer.

Evolutionisterne skylder derfor en troværdig forklaring på, hvordan det, der tydeligvis ikke kan lade sig gøre ved kunstig selektion i form af f.eks. avlsarbejde, dvs. overskridelse af artsgrensene, skulle kunne lade sig gøre ved naturlig selektion, som i sagens natur er en langt svagere og ikke målrettet selektionsmekanisme. Det sidste er fortsat et kontroversielt emne blandt biologer.

Et spørgsmål om troværdighed

Den videnskabelige litteratur er fyldt med den slags beskrivelser af problemerne med at skabe en troværdig sammenhæng mellem de empiriske data og evolutionsteorien, en problematik Darwin selv var meget opmærksom på. Imidlertid bagatelliserer tilhængerne af teorien, fagfolk såvel som videnskabsjournalister, sædvanligvis disse åbenbare problemer i den offentlige debat, hvilket naturligvis må anfægte deres videnskabelige troværdighed. Hertil kommer, at ikke mindst skoleelever og andre ikke-videnskabeligt skolede på grund af denne ensidighed næppe er i stand til at forholde sig kritisk til teorien, som derfor tillægges en autoritet, den ikke fortjener.

H. Enoch, mangeårig professor i zoologi ved universitetet i Madras i Indien, brugte som andre evolutionskritiske forskere mange år af sit liv på at

"afsløre" evolutionsteoriens tvivlsomme eller uholdbare forudsætninger og konklusioner, og han opsummerede sine observationer således:

»De ovenfor indsamlede data gør det klart, at planter og dyr er i stand til at variere inden for de grundlæggende arter, men ethvert forsøg på at overskride dette "variationsfelt" gør dem sårbare og mindre egnede med hensyn til at overleve. Således kan ingen grundlæggende dyre- og plantetypers oprindelse påvises i nutidens levende verden eller i fortidens klippelag. Dette viser, at der foregår ikke en evolution i dag, og at der ikke er foregået nogen i fortiden. Ikke desto mindre er nogle videnskabsmænd så besatte af evolutionstanken, at de er parate til at overse disse kendsgerninger og i tro forsvare, at en grundlæggende type kan ændres til en anden grundlæggende type, under forudsætning af at tilstrækkelig tid er til rådighed.«

I modsætning hertil skrev en af vor tids mest fremtrædende evolutionister, professor Ernst Mayr: »Darwinismens største triumf er, at teorien om naturlig udvælgelse, som i 80 år efter 1859 repræsenterede en mindretalsopfattelse, nu er den gængse forklaring på evolutionær forandring. Det må imidlertid indrømmes, at den har opnået denne position mindre i kraft af uigendriveligt bevis, den har været i stand til at præsentere, end på grund af de konkurrerende teoriers mangler.«

At evolutionsteorien af mange evolutionister opfattes som alternativ til troen på en guddommelig (overnaturlig) skabelse, fremgår for eksempel af dette udsagn af den britiske zoolog David Watson: »Evolutionsteorien [er] en teori, der er almindeligt accepteret, ikke fordi den kan bevises at være sand ved logisk sammenhængende bevisførelse, men fordi det eneste alternativ, speciel skabelse, er klart utænkeligt.«

Biodiversiteten kan ikke forklares af evolutionsteorien

Utænkeligt eller ej: Sammenfatter man vor nuværende viden inden for de relevante biologiske discipliner, peger den mere og mere entydigt i retning af, at livet på Jorden opstod pludseligt, dvs. inden for et relativt kort åremål af ukendt længde og måske i flere omgange, og differentieret i et utal af biologisk set klart adskilte former (arter eller grundtyper), som har eksisteret sammen lige siden, bortset fra de mange arter som er uddøde, og uden at der i naturen i dag og i fortiden (fossil materialet) har kunnet findes eksempler på dannelsen af nye arter (grundtyper).

Altså stik imod evolutionsteoriens forestilling om en årtusinder lang udvikling fra simple organiske molekyler og enkeltcellede mikroorganismer til de efterfølgende komplekse biologiske organismer (biodiversitet), inklusive mennesket, via et utal af

tilfældige, men gunstige mutationer og artsovergange (mellemformer), hvor kun de organismer, som var bedst egnede i kampen for tilværelsen, overlevede og formerede sig.

Også de mange eksempler på arter, som ifølge fossilmaterialet ikke har ændret sig væsentligt i millioner af år, er et alvorligt problem for teorien.

Evolution eller Intelligent Design

Evolutionisterne burde derfor for længst have indset, at de er havnet i en blindgyde, og erkendt sandheden i professor Agassiz' udsagn om, at "teorien er en videnskabelig fejltagelse". Det indså Darwins yngre forskerkollega Alfred Russel Wallace (1823-1913) mod slutningen af sit liv. Det var Wallace, som næsten samtidig med Darwin kom på ideen om naturlig selektion¹⁰ som drivkraften i evolutionen, og som sammen med Darwin præsenterede grundideerne i evolutionsteorien på et møde i Linnéselskabet i London den 1. juli 1858 (hvor ingen af de to dog var til stede), hvorefter Darwin udbyggede teorien og fik udgivet sin berømte bog om arternes oprindelse den 24. november 1859.

Wallace, som i begyndelsen støttede Darwin, blev senere stadig mere kritisk over for teorien og endte med at tage afstand fra den (og Darwins teori om arvelighed) for kort før sin død at præsentere sin egen teori (1911), der i flere henseender foregriber den opfattelse, som et par generationer senere (i slutningen af 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne) blev lanceret som teorien om intelligent design i naturen af de fire amerikanske biologer Charles Thaxton, Walter Bradley, Roger Olson og Dean Kenyon og efterfølgende blev udbygget af især biokemikeren Michael J. Behe, matematikeren William A. Dembski og videnskabshistorikeren Stephen C. Meyer.

Teoriens konsekvenser for livssynet

Man kan kun gisne om, hvordan biologien som fag og debatten om livets oprindelse og mangfoldighed (diversitet) ville have udviklet sig, hvis det havde været fagfolk som Agassiz, Mendel og Wallace, samtiden og eftertiden havde valgt at følge i stedet for Darwin og hans støtter, og hvis ikke de fleste biologer, i hvert fald i Vesten, var uddannet i en videnskabsteoretisk tradition baseret på den materialistiske naturfilosofi, naturalismen.

Under alle omstændigheder fremgår det af debatten lige siden lanceringen af Darwins teori, at den af mange af teoriens tilhængere er blevet (mis)brugt i deres agitation for et rationalistisk, agnostisk eller ateistisk livssyn. F.eks. skrev den berømte skotske antropolog Sir Arthur Keith (1866-1955): »Og en tro på evolution er en grundlæggende doktrin i den rationalistiske liturgi. Evolution er en af de få doktriner

rationalisten kan tilbyde som en vished.« Eller som en af vor tids kendteste ateister, Oxford-biologen Richard Dawkins, udtrykte det: »Darwin gjorde det muligt at være en intellektuelt tilfredsstillet ateist.« Og Darwin selv? Han begyndte som creationist, men endte som agnostiker.

Noter

1. Om den faglige kritik af Darwins værker på Darwins tid: se fx Darwinbogen af Jostein Andreassen, som omtaler samtidens mange kritikere af Darwins teorier.
2. Se fx www.dissentfromdarwin.org.
3. Se fx <http://www.darwinpredictions.com/> og 'Evolutionens ikoner' af Jonathan Wells.
4. De fleste mutationer er ganske rigtigt skadelige, mens andre er 'neutrale'. I dag ved vi dog, at visse mutationer kan være gunstige for fx bakterier i form af resistens over for antibiotika og i forbindelse med fx seglcelleanæmi i malariaområder. Der er dog ikke fundet eksempler på, at 'gunstige' mutationer kan udvirke (makro)evolution. Darwins to grundlæggende teser, at arter kan ændres til andre arter (grundtyper) ved naturlig selektion, og at alle nuværende og uddøde arter har en fælles afstamning ('fra mikrobe til menneske'), er derfor aldrig blevet bekræftet af hverken genetikken, palæontologien eller nogen af de andre af biologiens specialdiscipliner.
5. Lamarckismen, efter den franske naturforsker Jean Baptiste de Lamarck (1744-1829). Nye forskning har dog påvist, at arterne generelt har et genetisk potentiale for arvelig tilpasning til skiftende miljøforhold, så i den henseende så Lamarck rigtigt, om end han ikke kendte til 'mekanismen' bag sådanne tilpasninger: aktivering og deaktivering af forskellige gener under påvirkning af forskellige miljøforhold. Derimod havde Lamarck ikke ret i sin tro på, at tilegnede egenskaber i almindelighed kan gå i arv, idet arvelighed alene bestemmes af kønscellerne, og disse påvirkes ikke af, om man fx bruger sine muskler meget eller lidt. – I øvrigt: Hvis Darwin havde fået læst Mendels bog, som befandt sig ulæst i hans bibliotek, havde han formentlig ændret eller trukket sin teori tilbage, idet Mendels arvelighedslære var særdeles veldokumenteret (se fx ORIGO nr. 111), i modsætning til Darwins mere spekulative teorier om arvelighed (pangenese) og nedstamning med modifikation.

6. Huxley var sammen med biologen Ernst Haeckel i Tyskland og botanikeren Asa Gray i USA blandt Darwins mest ihærdige disciple. Da Darwin af temperament var en stiltfærdig forskertype, skyldes det i høj grad disse tre 'disciples' indsats og forsvar for Darwin mod hans mange kritikere, at hans teori med tiden fik fodfæste i videnskabelige kredse i England, Tyskland og USA. Huxley var i øvrigt farfar til den senere lige så berømte britiske evolutionsbiolog Julian Huxley, som var en af skaberne af den moderne mutationsbaserede udgave af evolutionsteorien. J. Huxley tog i øvrigt også fejl i spørgsmålet om miljøets betydning for arvelighedsspørgsmålet, jf. note 5.
7. Et berømt, men kontroversielt eksempel er plancher over hestens udviklingshistorie, som umiddelbart ser overbevisende ud, men realiteten

er, at de mange forskellige fossildele stammer fra mange forskellige fundsteder og individer og er stykket sammen for at sandsynliggøre denne udviklingshistorie.

8. Nilssons beskrivelse af arterne som variationsfelter svarer i store træk til fx den tyske biolog Siegfried Scherers definition af biologiske grundtyper, beskrevet i ORIGO nr. 84 og 97.
9. Et par nylige eksempler herpå er Tiktaalik og Ida, som har været omtalt i ORIGO nr. 112, 114 og 116. [Se også dette nr. s.4 og 18. Red.]
10. Darwin måtte dog kort efter offentliggørelsen af 'Origin' indrømme, at skotten Patrick Matthew allerede i 1831 havde lanceret sin egen teori om naturlig selektion, hvilket Darwin først blev gjort opmærksom på efter offentliggørelsen af sin bog

ORIGO
om vitenskap, skapelse og stikk

Vår hjemmeside i Darwin-året: darwin2009.no

Hovedmeny

- Forsiden
- Foreningen Origo
- Tidsskriftet ORIGO
- Spørsmål og svar
- Møter
- Artikler
- Foredrag
- Bøker
- Linker
- Ymse

OrigoNorge.no

- Hvem er vi?
- Kontakt oss

OrigoDanmark

Forsiden

OrigoNorge.no er hjemmesiden til foreningen Origo. Utgangspunktet for Origos arbeid er troen på at universet, naturen og livet er skapt, og en overbevisning om at dette synspunkt har mange etiske og filosofiske konsekvenser.

Skolebyråd støtter Darwin-kritikk

Tidligere skolebyråd Tomas Moltu (KrF) i Bergen stiller kritiske spørsmål ved evolusjonsteorien. «Glimrende», mener nåværende skolebyråd Filip Rygg (KrF). Dette har utløst debatt i Bergens Tidende; se mer [her](#). Se forøvrig også debatt på forskning.no.

Må menneskets utviklingshistorie omskrives?

'Laetoli' fotspor fra Tanzania ble først rapportert i 1979 og fikk umiddelbart stor oppmerksomhet fordi de ga evidens for oppreist gange. Sporene var avsatt i vulkansk aske som er datert til 3,6 millioner år. Det var mange som hevdet de lignet til forveksling menneskespor, men bare få forskere var enige i dette. Nå foreligger et begrunnet svar på spørsmålet om de som avsatte sporene gikk som mennesker eller aper. Svaret er at det var mennesker som gikk ved Laetoli, noe som vel må bety at menneskets utviklingshistorie må omskrives? Les mer [her](#).

Nytt nummer av ORIGO (116; mars 2010)

origonorge.no

Klik ind på www.origonorge.no, og bli opdateret på de seneste kritiske spørgsmål til darwinistisk vanetænkning. Her finder man bl.a. nyt om de 3,6 mio. gamle menneskefodspor ...